

חברים שומרי משמרת הקודש, אז מי ה'יחד' שלנו? ובמילים אחרות, קריאה גדולה להצטרף ל'מחאת בלפור'

את הקריאה הזאת אני סומך לערכים של אחדות ופיוס, שיקרים ללבו של הציבור הציוני-דתי-מתנחלי; אבל ביושבי בתוך עמי אינני מניח ואיני יכול לקוות ש'האנחנו' ושה'שלנו' שאליו אני פונה חופף לציבור הזה. זו קריאה ל'אנחנו' שאינו שותף למגמות ההיבדלות מן ה'אנחנו' הישראלי הכללי (שרווחות למגירת לבי בחלק מהציבור הציוני-דתי-מתנחלי בשנים האחרונות), ואדרבא, מבקש את מקומו בתוכו. בזכרוני חרותה תגובה שראיתי פעם לשלט חוצות שקרא לאחדות, 'אחדות נגד מי?'; התגובה חידדה לי (את ההבנה הפשוטה) שבסיטואציה של חילוקי-דעות עמוקים אי-אפשר להימנע מפלגנות-מה; כל 'יחד' יותיר מישהו בחוץ. בימים אלה אני חש צורך דחוף לשימור – או שיקום -- ה'אנחנו' הישראלי, ומכיוון שרבים וטובים קמים עליו, יציאה להגנתו משמעה היבדלות והיפלות מהם. סימון בהיר של אויבי היחד הזה הכרחי לקידום היחד, גם אם הוא עלול לעורר מדנים עימם.

נתניהו הוא אויבו הראשי של היחד, והוא גם נייר הלקמוס לזיהוי גבולות היחד. אין מקום בתוך היחד לאלה מתומכיו הסבורים שמוסדות המדינה הדמוקרטית – המשטרה, הפרקליטות, היועץ המשפטי לממשלה, פרקליט המדינה, השופטים שהתמנו להרכב שישפוט אותו והעומדת בראשם, נשיאת בית המשפט העליון (ושופטי בג"ץ המצביעים על הבעייתיות בכהונתו כראש ממשלה של מי שנאשם במרמה שוחד והפרת אמונים) – רודפים אותו ממניעים פוליטיים ושמצווה להשמיצם-על-מנת-לקעקע-את-אמינותם ולהכשילם בביצוע תפקידם. **להתפייס עם תומכי נתניהו ממין זה ולקיים איתם צוותא משמעו להעניק לגיטימציה למלחמתם בעצמנו ובשרנו**, באנשים ובגופים שפועלים מטעמנו לקיומה של מדינתנו כמדינה מתוקנת. למניעת אי-הבנה: אינני מדבר כאן על שיתוף פעולה פוליטי, ואיני מתייחס לצעדו השנוי במחלוקת של גנץ לחבור לקואליציה עם נתניהו: ישנן נסיבות שהברירה היא בין הגרוע לגרוע-יותר, ודווקא האחריות תובעת הבלגה, חירוק שיניים, ושיתוף פעולה עם המזיקים כדי לנסות להאט את מלאכת ההריסה שלהם בהיעדר אפשרות לסלקם. האם התקיימו הנסיבות המקלות האלה? את השאלה הזו לא באתי לפתור. כך או כך, **פיוס וצוותא ויחד הם מושגים תובעניים יותר**, והם **באמת צו השעה**; אבל הצוותא הנדרשת והאפשרית בעת הזאת היא בין אנשים ששותפים בחזון (המציאותי) של מדינתנו, מדינת ישראל הדמוקרטית המתוקנת – יהיו דעותיהם על עולם ומלואו (מוסרי ופוליטי) שונות ככל שיהיו -- ועל בסיסו של החזון הזה. (דיברתי על מדינת ישראל הדמוקרטית המתוקנת, וחזוני שלי ספציפי וצר יותר, לאמור: מדינת ישראל כביתו הלאומי של העם היהודי שהוא באותה עת וללא פשרות **מדינת כל אזרחיה**. אבל הצוותא הנדרשת בהקשר הנוכחי כוללת לא רק את אלה ששותפים לחזון כזה, אלא כל אזרח שמאמין בחוק ובמשפט, ובמערכות הממלכתיות שמופקדות עליהם; גם מי שלא מסכים עם הרישא (מדינה יהודית), עמדתו לגיטימית בעיניי (אף שאני מקווה שימשיך להימצא בעמדת מיעוט), ובהקשר הנוכחי הוא כאח לי. המטפורה האחרונה באה לבטא ששותפותי איתו אינה רק פרגמטית, אלא עמוקה, מהותית ועקרונית.)

במאבק הזה על נשמתה של המדינה, שביטויו המובהק כיום הוא השתתפות במחאות כנגד נתניהו ו'שיטתו', צריכים להשתתף כל מי שהחזון הזה יקר לליבו: אלה שמרימים את הנס של 'די לכיבוש' ומתנחלים; מרימי דגל הגאווה ואלה שרואים בו זילות והפקרות; פרובוקטוריות של מיניות בוטה ושמרנים החרדים על ערכי הצניעות וכבוד האדם והאשה; חילונים ודתיים וקונסרבטיבים ורפורמים; יהודים וערבים וצ'רקסים ודרוזים; נשים וגברים פמיניסטים ופטריארכלים; עבדקנים בעלי זקן ובעלי פאת-לחיים חלקה למשעי. לכולם יש מקום, עמדותיהם לגיטימיות ומאבקם עליהן לגיטימי, וביחד הם קרואים לשלב ידיים במאבק על קיום הצוותא המסוכסך הזה במסגרת הדמוקרטית אל מול הבאים לערער אותה. אליעזר מלכיאל